

Снѣжинка.



Стоя на върха на електрическия стълбъ и гледамъ. Хората сноватъ насамъ-нататъкъ. Хората тичатъ. Хората сж много заняти. Никой не ще и да знае за мене — дребничката снѣжинка съ леденото сърдчице и бѣлитъ рогчета.

А азъ съмъ мѣничка, но много съмъ

видѣла. И много, много зная.

. . . Нѣкога отдавна, много отдавна азъ паднахъ като росна капка въ една далечна страна, дето имаше много слънце и плодове. Малки агънца играеха по тревата край една кошара. Азъ се скрихъ въ едно цвѣте, за да не ме изпие слънцето, и ги гледахъ презъ цѣлия день : тѣ бѣха тѣй хубави.

Вечеръта за-спахъ уморена. Но по срѣдъ нощъ ме събуди тиха пѣсень. Надъ кошарата летѣха ангелчета и пѣеха. На небето горѣше чудна звезда.

— Какво е станало? — запитахъ една бубулечка.

— Родилъ се е спасителтъ на човѣцитѣ, — рече бубулечката, като си сложи торбичката на единъ листъ.



Когато отвориха вратата на кошарата, азъ видѣхъ въ яслитѣ едно малко дете съ голи ржчички. Окологлавата